

Η ΝΥΜΦΗ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ.

—ο—

Διήγημα διὰ τοὺς παῖδας.

ΤΑΦΟΣ ΕΝ Τῇ ΕΡΗΜῳ.

—ο—

Τὸ μνημεῖον τοῦτο κεῖται πρὸς δυσμὰς τοῦ φρουρίου τοῦ καιμένου ὑπὲρ τὸ Κάϊρον, εἰς τὸν μυχὸν κοιλάδος τινὸς ἀμμόδους, ἐκτεινομένης ὑπὸ τὸ δυτικὸν πλάγιον τοῦ Μοματτάμ, καὶ οὐ μακρὰν τῆς γνωστῆς νεκροπόλεως· ὑπὸ τὸ ὄνομα *Τάφοι τῶν Καλιφῶν*. Ἀρχίζει δὲ νὰ γίνηται εἰς τοὺς ἐφθαλμοὺς ὁρατὸν, ὅταν ὁ παρατηρητὴς ἐξέλθῃ ἐκ *Μ.αμμπ-Ιλ-Νάσρ* (Πύλη τῆς Νίκης)· ἐνῶ μόνις διακρίνονται ἀκόμη αἱ κορυφαὶ τῶν μινாரέδων, τῶν διεσκορπισμένων ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ὁ τάφος οὗτος, τετράγωνος τὸ σχῆμα, καὶ εἰς τροπῶν ἀπολήγων, εἶναι εἰς τὰ ἔνδον κεκαλυμμένος δι' ἐγγραφῶν ἐκ χρυσῶν στοιχείων, ἡμιεξηλειμμένων· εἰς τὰς μικρὰς ταύτας ἀναλογίας ἐμφαίνεται καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν πλουσιότητα ἡ ἀραβικὴ τέχνη. Ὁ τροπῶν εἶναι ἐστλισμένος διὰ χαρίεσσας τινὸς ζωγραφίας, λεπτότατα ἐξεργασμένης. Κατὰ τινας δὲ αἰεῖτους, εἰδότες τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος των, συμπεραίνεται ὅτι ὁ τάφος οὗτος εἶναι τοῦ Μαλίχ-Ἀδελ, ἀδελφοῦ τοῦ μεγάλου Σαλαδίνου.

Κατὰ τινὰ ὥραιαν ἐσπέραν, ἡ χαρίεσσα Ἐβελίνα περιπάτει εἰς τὸν κήπον τοῦ πατρὸς της, μεγάλου καὶ κραταιοῦ βαρῶνους, μεσαιᾶς ἡλικίας, ἦτο δὲ μόλις ἑπταετῆς καὶ μικροτάτη μεταξὺ ὄλων τῶν ἀνθέων καὶ δενδρυλλίων τοῦ ὠραίου ἐκείνου παραδείσου. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν γλαυκοὶ ὡς ὁ οὐρανός, ὁ δὲ ἡδὺς τῆς ἐσπέρας ἄνεμος, ἀπορρόφων τοὺς ἐκ τῶν παιδικῶν χειλέων της ἐξερχομένους λόγους, ἐφαίνετο ἐρώμενος τῆς φωνῆς της.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀηδὼν κοιμᾶται εἰς τὸν κόλπον τῶν κλάδων, καὶ ἡ μέλισσα ἀφίνει τὸ δένδρον ἐξ οὗ ἐκχυγοῖ τὸν χυμὸν, ἡ Ἐβελίνα παρετήρει προσεκτικῇ ἐν ῥόδον, ὅπερ κλεῖον χαύνως τὰ ἐκλελυμένα φύλλα του, ἐφαίνετο εὐωδέστερον καὶ ἡδύτερον εἰς αὐτὴν τὴν κατὰστασιν τῆς φυσικῆς του ἐξασθενήσεως· οἱ δὲ χρυσῆ μαργαρίται τῶν φύλλων του, διεσκορπίζοντο ὡς δάκρυα ἐπὶ τῆς γῆς.

—Θεέ μου! ἐφώναξεν ἡ Ἐβελίνα, εἶναι ἄραγε ἀληθές, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν᾿ἐρίοι ἀγαθοεργοὶ Νύμφαι, προστατεύουσαι πᾶν ἀδύνατον καὶ ἐράσμιον ὃν! διατὶ τὸ ῥόδον τοῦτο νὰ μὴν ἦναι αἰώνιον, διατὶ νὰ μαρανθῇ μετὰ τινὰς ἡμέρας;

Ἀλλὰ μόλις εἶχε προφέρει τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀργυροχρῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης, τῶν ὑακίνθων καὶ τῶν λευκανθῶν, ἐνεφανίσθη λευκὴ τις καὶ εὐειδὴς μορφή. Δύο κινητοὶ σπινθῆρες ἐσχημάτιζον τοὺς ὀφθαλμούς της, οἵτινες ἦσαν λευκοὶ ὡς τὰ φύλλα τοῦ λευκανθήμου, τὰ χεῖλη της ἦσαν ζηλωτὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν βασιλίσσαν τῶν ἀνθέων, εἰς δὲ τὴν στίλβουσαν κόμην της, ἐφαίνοντο ἡνωμένα εἰς στέφανον ἅπαντα τῆς δημιουργίας τὰ φυτά. Ἀπέπνεε περὶ ἑαυτὴν εὐωδίαν τόσον εὐάρεστον, ὡς ἐὰν ἦτο συντεθειμένη ἐξ ὄλων τῶν ἀρωμάτων, τὰ δὲ βήματά της ἦσαν τόσον ἐλαφρὰ, ὥστε εἰς ἑκαστον χόρτον ἀφίνει τὸν ὑπὸ τῆς δρόσου σχηματιζόμενον κονιορτόν.

—Τέκνον, εἶπεν εἰς τὴν Ἐβελίναν, εἶμαι ἡ Νύμφη τῶν ἀνθέων, γνωρίζω τὴν ὑπαρξίν των, τὰς διαθέσεις των, καὶ τὰς ἐπιθυμίας των. Πνεῦμα ἐπιφορτισμένον ὑπὸ τοῦ Παντοδυνάμου νὰ τὰ προστατεύω ἀπὸ πᾶσαν προσβολὴν, θέλω νὰ σὲ κάμω νὰ κρίνης περὶ τοῦ ἀτόπου τῆς ἐπιθυμίας σου· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ζητεῖς, θέλω νὰ τὸ ἐκτελέσω πρὸς χάριν σου. Ἐκλεξον μεταξὺ τῶν ῥόδων τοῦ κήπου τούτου ἑκαῖνον, τοῦ ὁποίου θέλεις προσδιορίσει τὸ προνόμιον τῆς ἀθανασίας.

Ἡ Ἐβελίνα, δειλιάτιστα μεγάλως, ἐνώπιον τοῦ Πνεύματος, τὸ ὅποιον τόσον χαρίεντως ἀπεκρίθη εἰς τὴν πρόσκλησίν της, ἔδειξε διὰ τοῦ κομψοῦ δακτύλου της ἐν μεγαλοπρεπῆς πολύφυλλον ῥόδον, τοῦ ὁποίου ἦνοιγον βαθμηδὸν τὴν κάλυκα οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ νύξ.

—Ἄνθος ὠραρότητος, εἶπεν ἡ Νύμφη, ἐπειδὴ ἡ χαρίεσσα προστατίς σου νομίζει ὅτι συντελεῖ οὕτως εἰς τὴν εὐδαιμονίαν σου. ἔσο ἀθάνατον, καὶ ἐνῶ οἱ σύνεργοί σου θέλουν μαραινέσθαι καθ' ἑκάστην, μετ-